

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita & martyrium quinque fratrum Breunouiensium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

niz in domo sancti Petri, anno Dominicæ incarnationis millesimo octuagesimo, Indictione tertia, regnante rege Henrico quarto, & præsidente in cathedra Episcopo Sigeuino, primo ordinationis suæ anno.

VITA ET MARTYRIVM QVINQVE FRATRVM BREVNOVIENSIVM, MATTHAEI, BENEDICTI, IOHANNIS, ISAAC, CHRISTINI: necnon Barnabæ contubernalis eorum & confessoris, per Reuer. D. Iohannem Dubravium Episcopum Olomuzensem, historie Boemicæ libro sexto.

SANCTVS Adelbertus secundus Pragensis Episcopus & martyr, vnâ cum Boleslao principe Boemiæ cœnobium, quod Breunouiam vocant, edificauit, ac munificentissimè dotauit, deductis in contubernium sodalibus, quos ex Italia secum adduxit: illi què nomine Abbatis præposito Anastasio, qui posthàc apud Hūgaros Strigoniensem egit Pontificem, viro tantæ sanctitatis & virtutis, vt mortuum discipulum precibus suis à morte excitauerit. Sæpius in hoc contubernio Adelbertum, quàm in doma suo pontificali reperisses, ad eò moribus & natura cum sanctis illis patribus congruebat. Sed nec Boleslaus à consuetudine illorum abhorrebat, festis præsertim diebus spontè veniens (vt bonus mos est) ad bonorum conuiuia, quæ à precibus illi incipiebant, & cum precibus finiebant magna cum modestia & disciplina, atque abstinentia ciborum.

12. Noueb. Breunouiesem Abbatia S. Adelbertus fundat.

Conuiuia precibus inchoanda & finienda.

Præter Anastasium autem Abbatem, & Gaudentium fratrem (quem Præfulem ciuitatis Gneznæ Poloniæ idem Adelbertus dederat) alios insuper sex contubernales Breunouia habuit, vti vitæ sanctimonia celebres, ita celebritate hominum minimè gaudentes. Illi igitur desiderio solitudinis (cùm migrandi ex Boemia in Poloniam consilium cepissent) occiso Adelberto Episcopo, ad Gaudentium diuerterunt, cupidissimum illos penes se retinendi, nisi quòd cupidius illi ferretur sibi dari ostendique petebant. Euictus precibus Gaudentius, deduci illos in locum planè solum, longeq; ab hominibus semotum iubet. Nacti illi quem optabant secessum, in co tugurium, & iuxta sacellum ex lignis coagmentatū sibi constituant. Nomina contubernialium Matthæus, Benedictus, Iohannes, Isaac, Christinus, Barnabas. Frugalitatis omnium istorum, innocentiaque & continentia atque vigiliarum, indicium hoc fuerit, quòd non solum ab iniuriæ noxa, sed ab omni prorsus specie mala abstinuerint, quòd famem sæpius pane solo, rarò olere adiuncto, quòd sua sibi manu seuerant legerantque, explebant: sitim autem aqua semper sedabant: quòd à pecunia possidenda ita temperauerint, vt ne teruncium quidem in zonis suis, aut marsupijs possidere vellent: quòd denique stratis humi in marra scirpea, corporibus cilicio vestitis, somnum ante mediam noctem interruptum habuerint, & quasi iam auroa illis illuxisset, reliquum noctis dieique perpetuò in hoc vigilauerint, vt Deum peccatis hominum offensum, assiduis deprecationibus placarent. Nam ipsi ita propitium illum habebant, vt morbo impeditos homines, aut à malo dæmone obsessos, sola oratione percurrerent liberarentque.

Monachi Breunouieses in Poloniam transfugerunt. Eremitum incolunt.

Sanctissime viuunt.

Miraculis clarent.

Quoniam autem rumor iam pridem de bona istorum vitæ consuetudine ad Melchonem principem Poloniæ perueniret, inuasit eundem Melchonem cupidò videndi & alloquendi viros ex rumore sibi laudatos. Vbi igitur ad latebras eorum peruenit, summo taque affectantium turba, ipse cum paucissimis sacellum, in quo sacros psallebant hymnos, introijt, offusa subito oculis & animo suo religione, perinde est permotus, atque si introijisset penetrale numinum, non hominum. Denique illos velut præsentia numina veneratus est, tractauitque liberaliter à pecunia, quàm abiens illis etiam inuitis reliquit, præsidium futuræ inopiæ, quam

URIVS
gter
Jober
RVIII
5

Paupertatē
sectantur
Euangelica.

summam adesse cernebat. Sedenim illi, qui non adumbratam, non coactam, sed solidam atque vltionem colebant paupertatem & continentiam, magisque pietatis officijs, quam vllis diuitijs ditescere querebant, accessit Barnaba, quem panis & olerum dispensationi praeferant, tollere eum exitalem pecuniam & ad Meschonem continuò referre iubent.

Infantes à
larronibus
occiduntur.

Abeunte Barnaba superueniunt larrunculi quidam, & in tugurium nocte irrumpunt, quæ sitaque inibi, & non inuenta principis pecunia, iram & furorem in eorum insontium virorum conuertunt: occisi ad vnum omnes, ac solum Barnabas per absentiam in columis est seruatus, cum magno animi sui dolore, quòd præfens eadem cum interfectis martyrij palmam affecutus non fuerit. Nihilominus sui similibus permanens, vitam quam cœpit colere, puram inculpatamque ad fatalem usque exitum non desijt: post quem in tumba Gneznæ, in quam, ante se interfecti sodales elati sunt, conditus est.

Felix Barnabæ exitus.

lis permanens, vitam quam cœpit colere, puram inculpatamque ad fatalem usque exitum non desijt: post quem in tumba Gneznæ, in quam, ante se interfecti sodales elati sunt, conditus est.

VITA S. LEBVINI PRESBYTERI ET CONFESSORIS, SCRIPTA AB HVCBALDO ELNONENSI

monacho ad Baldricum Episcopum Traiectensem. Extat in antiquis
manuscriptis exemplaribus, multumque commenda-
tur à Petro Archidiacono Ca-
meracensi.

CAPVT I.

Noueb. 12.

Pfal. 73.
Colof. 1.

Pfal. 67.
Ephes. 4.

Interpreta-
tio nominis
eius.

Codex ha-
bet, digni-
cosum.

Iacob. 4.

Ioan. 15.

DOMINVS noster Iesus Christus propter nimiam claritatem suam, qua dilexit nos in secula seculorum, non solum pro nobis, sed etiam ex nobis factus homo, verus & perfectus idem Deus, Rex noster ante secula, cum per passionem Crucis, resurrectionemque à mortuis, secundum nomen suum operatus esset salutem nostram in medio terræ, consummato diuini mysterij opere, quod absconditum fuit à seculis & generationibus, nunc autem manifestatum est sanctis suis, quibus voluit notas facere diuinitatis sacramenti huius, ascendens in altum, captiuam duxit captiuitatem, & vt ait Apostolus, dedit gratiam vnicuique fidelium Ecclesiæ secundum mensuram donationis suæ, alios Apostolos, alios Prophetas, alios Euangelistas, alios pastores constituens & doctores. Inter quæ innumera eius beneficia, quæ ipse largus dator per vniuersa terrarum diffudit spatia, in Francorum quoque Saxonumque de celo prospexit patrias: quibus saluandis, & lege eius imbuendis, atque in perseverantia boni operis confirmandis, post clara plurimorum lumina doctorum, quæ idem Sol iustitiæ, vt Occidentis depellerent tenebras, proprio irradiante fulgore, vt & ipsi lux essent huius mundi: vnum quoque sidus eximium, iam penè aduesperascente istius seculi die, sui splendoris gratia perfusum copiosissimè, ad eorum illuminationem dignatus est promere, Lebuinum videlicet charum sibi amicum, iuxta idioma nominis sibi optimè congruentis. Peritur enim à suæ peritis linguæ, quòd Liesuyn patrioticè sit vocatus, quod Romanis sonat, charus amicus. Demptis verò vel demutatis ad Latinitatem quibusdam literis, dictus est Lebuinus. Sed ecce quam * dignitate plenum istius vocabuli præfagium, dum quod futurus erat opere, iam eius præfignatum est nomine. Si enim quærat, cuius vir iste extiterit amicus, nequaquam mundanorum, vel mundi istius, cui non solum fuit inimicus, sed etiam crucifixus, sicut docet Apostolus, Qui voluerit amicus esse huius seculi, inimicus Dei constituitur: sed potius mundi conditoris seruus quidam fidelissimus: inter eos verò, qui audire meruerunt, iam non dicam vos seruos, sed amicos meos, merito suæ seruitutis connumeratus. Nec ab re cuiquam videatur, quòd nominis istius interpretatio à nobis studiosè perquiritur. Nouimus denique, quibusdam patriis etiam ante conceptionem indita fuisse vocabula, quibusdam postea immutata, quæ